

ŽIVOT

ZÁBRDOVICKÉ FARNOSTI

Duchovní
obnova farnosti

Mikuláš
u nás v kostele

Bůh jako
křehké dítě

Betlémský vlk

tiráž**ŽIVOT ZÁBRDOVICKÉ FARNOSTI****Vydává**

farnost u chrámu
Nanebevzetí Panny Marie
v Brně Zábřdovicích

adresa

Lazaretní 1, 615 00 Brno
telefon: 545 212 156

redaktoři

Lucie a Dominik Grůzovi

grafická úprava

Klára a Roman Smékalovi

web

<http://www.zabrdovice.cz>

cena

neprodejné, vychází pro
vnitřní potřebu farnosti

do tohoto čísla přispěli

Kája Krejčí, j. Marek
Husák, Katka Cajzlová,
Lucie Grůzová, Stanislava
Grůzová

příspěvky

pokud chcete přispět do
časopisu svým článkem,
pošlete jej na e-mail:
dgruza@centrum.cz
nebo kontaktujte redakci

Náklad

230ks výtisků

Slovo redaktorů

Milí farníci,

Přinášíme vám vánoční číslo plné radosti a pokojného rozjímání nad narozeným Ježíškem. Pojdme si s miminkem v náručí sednout a nechat se okouzlit jeho krásou.

Chceme moc poděkovat všem Vám, kteří se na farním časopise podílíte, ať příspěvky, obrázky, grafikou nebo tiskem. Děkujeme a vyprošujeme požehnání.

Krásné vánoční svátky přejí
Lucie a Dominik Grůzovi

Ohlášky**Čtvrtek 24.12. - Štědrý den**

15:00 mše svatá

24:00 vigilie slavnosti Narození Páně

Pátek 25.12. - Slavnost Narození Páně

Mše svaté 8:00, 9:45

Sobota 26.12. - svátek sv. Štěpána

Mše svaté 8:00, 9:45

Čtvrtek 31.12. - sv. Silvestra

23.00 mše sv. na ukončení občanského roku

Pátek 1.1. - Slavnost Matky Boží P. Marie

Mše svaté 8:00, 9:45

Hledáme koledníky na tříkrálovou sbírku o víkendech 2.-3.1. a 9.-10.1.2016.

Srdečně zveme na Vánoční besídku u jesliček v neděli 9.1.2015 od 14:00.

obsah

- 1 Ohlášky
Chrámová hudba
- 2 Úvodní slovo
Zdravas hvězdo moří
Mikuláš u nás v kostele
- 3 Dopis
- 6 Duchovní obnova farnosti
- 8 Bůh jako křehké dítě
- 9 Betlémská vlk
Přečtěte si

Chrámová hudba

V neděli 27.12. v 19hod. Vás srdečně zveme na
TRADIČNÍ VÁNOČNÍ KONCERT V ZÁBRDOVICÍCH

PROGRAM:

1. Varhanní improvizace
2. Josef Jiří Werner: Pastorela ke cti narození Pána Ježíše Krista
3. Jan Jakub Ryba: Česká vánoční mše "Hej mistře"
4. Společná píseň č.201 Narodil se Kristus Pán, veselme se...
5. Varhanní improvizace

Účinkují

Sóla:

Marie Švédová - soprán

Jana Janků - alt

Josef Škrobánek - tenor

Tomáš Krejčí - bas

Smíšený chrámový sbor a orchestr

varhany: Doc. MgA. Jan Král

řídí: Zdeněk Hatina - ředitel kůru

Úvodní slovo

Na narození každého dítěte se velmi těšíme. Tipujeme, pokud se to neví, jestli to bude kluk nebo holka, vymýšlíme jména, ať ta klasická z kalendáře, z bible nebo třeba seriálu, ale hlavně jsme velmi napnuti do chvíle, než uvidíme jeho tvář. Tu potom velmi obdivujeme. A vůbec nevadí, že jsou k vidění vlásky tak nějak pocuchané (pokud jsou), hlavička ještě trochu otláčená a baculaté tvářičky. Je na světě Boží stvoření, nový život, nová naděje.

Je to už více jak dva tisíce let, co se v Betlémě narodilo jedno takové dítě. Podobné jako ty ostatní a přece odlišné. Byl to Boží syn a syn Panny Marie, Ježíš Kristus. Ten, který byl věky očekávaný, a který nám přišel zjevit tvář svého milosrdného Otce. Rozpoznali ho pastýři i Tři králové, Simeon i Anna. Máme ho rozpoznat i my. Odlesk této milosrdné tváře je i v každém dítěti... Nebo snad ne?

Když dítě pláče, přestože jsme mu všechno dali, když si v noci od nás vyžaduje péči každé dvě hodiny, když dělá příliš mnoho dárečků do plenek, tohle že je milosrdná tvář? Když se celý svět musí točit kolem něj a všechno se musí přizpůsobovat jeho rozmarům, máme v něm vidět milosrdného Boha? To spíše rodiče mu musejí svou trpělivostí nastavovat svoji milosrdnou tvář a pomalu ho milosrdenství učit. A o to právě jde. I Ježíš jako člověk se učil poslušnosti svému Otci. Jako se učil dělat první krůčky, učil se i zjevovat milosrdnou tvář Otce. Celý život hledal způsob, jak nám ji přiblížit. Na kříži pak říká: Otče odpusť jim, vždyť nevědí, co činí.

Celý náš život by měl být školou milosrdenství. Papež František, který vyhlásil Rok milosrdenství, má přání, aby se milosrdenství stalo na Zemi více zřejmé. Že je Bůh milosrdný, o tom nemusíme pochybovat, ale světu to přiblížíme, když se sami staneme milosrdnými vůči těm, které máme okolo sebe. My můžeme být milosrdní, protože jsme sami na sobě zakusili milosrdenství. Kéž se nám to daří a kéž nám to pomůže vytvořit pokojnou atmosféru během vánočních svátků u dobré vánočky a jiného cukroví. Ať Vám milosrdný Bůh žehná.

Jáhen Marek

ZDRÁVAS, HVĚZDO MOŘÍ

Zdravas, hvězdo moří,
živitelko Boží,
ustavičná Panno,
blahá nebes bráno!

„Ave“ tobě pěla
ústa Gabriela:
mír nám vlej, když jméno
Eva zpět je čteno.

Rozvaž pouta viny,
slepoty vzdal stíny,
zbav nás všeho zlého,
zdroj buď dobra všeho.

Ukaž nám, žes Matka:
prosba tvá je sladká,
sluchu Syna tvého,
pro nás zrozeného.

Panno požehnaná,
milostí jsi schrána,
změň nás z prosté viny,
v tiché, čisté syny.

Dopřej nám žít čistě,
ať kráčíme jistě
k tobě do tvé říše
patřit na Ježíše.

Ctěme Boha Otce,
chvalme Boha Syna,
slavme Boha Ducha:
Třem buď pocta jedna. Amen.

(lidový hymnus z 9.století)

Mikuláš u nás v kostele

Svátek svatého Mikuláše je velmi oblíbený, jak dětmi, tak dospělými. Setkala jsem se, ale s dětmi, které se bojí. Nemyslím, že je dobré někoho strašit, protože strašidel si vytvoříme každý sám mnoho. Ale je dobré se zastavit a zamyslet se, co můžeme udělat dobrého a zároveň nezištného jako sv. Mikuláš. Mikuláš byl mužem skromným a měl dobré srdce. Každý ví, že dobré skutky konal potají, podle doporučení Pána Ježíše: „Když ty prokazuješ dobrodiní, ať neví tvá levice, co činí pravice.“ (Mt 6,3) Mikuláš se pro nás může stát vzorem lásky, bez které se nelze dostat do nebe.

Je-li nám někdo milý, se zájmem nasloucháme tomu, co se o něm vypráví a toho, kdo je nejmilejší, chceme i následovat. Ve všem je část pravdy a moc lásky je veliká. Tyto zásady se týkají i tradovaných legendárních vyprávění, ačkoliv je nelze doložit spolehlivými důkazy.

Podle legendy se v rodném Mikulášově městě dostala do velké nouze jedna rodina šlechtického původu, v níž otec, který neměl na věno pro své tři dcery, chtěl prodávat jejich panenství. Mikuláš, aby je uchránil od údělu prostituce a zbavil nejhorší bídy, za noční tmy jim vhodil do okna měšec s penězi, dostačujícími jako věno pro první dívku. Totéž udělal ještě dvakrát a svými milosrdnými skutky utvrdil rodinu ve víře v Boží lásku a uchránil ji. Po odhalení, aby se vyhnul pochvalným řečem i pro touhu po výhradní službě Bohu, se vydal na pouť do Svaté země.

Mikuláš do našeho kostela přišel v neděli, měl s sebou mnoho balíčků se spoustou dobrot a byl velmi laskavý.

DOPIS

Milí přátelé,

už je to asi měsíc a půl, co jsem přijela do Montpellier a co jsem začala studovat misijní školu CapMissio. Velké díky Vám všem, kteří mě v této jedinečné zkušenosti podporujete! Ráda bych Vám proto v tomto dopise napsala něco o tom, jak se mi tu daří a jak tu vlastně žijeme.

I když škola nabízí místo pro dvanáct mladých, nakonec je nás v komunitě osm: pět holek a tři kluci. Je to docela pochopitelné zejména proto, že se jedná o úplně mladý projekt, a tak není ještě ve Francii tolik rozšířený. Myslím ale, že to Pán zařídil opravdu dobře. Protože jsme první ročník („zakladatelé“, jak nám tu často opakují), mnoho věcí je ještě provizorních, a tak je nakonec mnohem jednodušší, že je nás míň a že ta malinká „utrpení“ na začátku můžeme sdílet všichni dohromady a že nás to opravdu hodně sblížuje. To se týká především bydlení. Za pomoci sponzorských darů se asi před rokem začala stavět nová budova uprostřed studentské farnosti, farnosti svaté Bernadetty. V budově má bydlet naše komunita, otec René Luc a jedna rodina, která je součástí naší komunity. Letos a pro další dva roky je to rodina Yana a Eglantine Leclézio spolu s jejich pěti dětmi. Yan je zaměstnán jako spoluředitel naší školy a stará se o chod celého domu a celé komunity. Kromě toho je jedna část budovy zařízená jako „koleje“ pro šest studentů, kteří budou ale žít zcela odděleně od naší komunity, a prakticky jediné místo, kde se s nimi budeme moct střetnout, bude kaple. Dále je tu taky jeden sál věnovaný výhradně farnosti. Ve výsledku by tak zde každý rok mělo žít něco kolem 30 lidí, a tak se skutečně jedná i o projekt na poli farnosti a nejen naší komunity. Protože ale budova kvůli různým prodlevám není ještě dostavěná, bydlíme zatím u sester františkánek. Máme se tu moc dobře, ale je pravda, že musíme každý den dojíždět do farnosti svaté Bernadetty, kde máme všechny přednášky a kde i jíme, takže to není praktické z mnoha různých důvodů. Máme ale naději, že se to brzo změní a že za pár dní bychom se už měli definitivně přestěhovat do budovy CapMissio, kde se budeme konečně cítit jako doma ☺

Jak už jsem psala, je nás tu osm: šest mladých pocházejících z různých koutů Francie - Adriana, která je ze Štrasburku, Alan z Bretaně, Clothilde z Paříže, Emmanuel, který je z Nîmes, Judith z Vendée, Sarah, která pochází z regionu Ardèche - a nakonec dva cizinci: Jonatan, který je ze Španělska a já. Řekla bych, že navzdory tomu, jak jsme povahově rozdílní, si rozumíme opravdu moc dobře. Život v komunitě tvoří jeden z hlavních pilířů naší školy, a tak spolu trávíme hodně času, vzájemně se poznáváme, společně se učíme a pracujeme, sportujeme a žijeme jako jedna velká rodina s různými radostmi i těžkostmi, co takový život přináší. Moc se mi líbí, že co se týče kluků a holek, funguje to tu moc pěkně: jsme povoláni k tomu žít vedle

sebe celou tu dobu opravdu jako „bratři a sestry“, i přes všechny sympatie, co by se třeba mohly objevit. A tak myslím, že to našim vztahům dodává velkou svobodu a že jsme na prahu opravdu pěkných a hlubokých přátelství.

Hlavní náplň našeho času tady zatím tvoří přednášky, tedy studium. Jsme zapsáni na místní odnož diecézní univerzity, CUGG (=Centre Universitaire Guilhem de Gellone), pod programem Úvod do teologie. Na konci roku obdržíme certifikát, a tak i z pohledu světa práce bude mít tento rok svoje plody. Většina přednášek, které absolvujeme, probíhá ale nezávisle na univerzitě a je zajištěná externisty = laiky, kněžími nebo bratry (karmelitány nebo dominikány), kteří přicházejí přenášet jen nám. Na konci října nám celý týden přednášel arcibiskup Mgr. Pierre-Marie Carré, který stál u zrodu naší misijní školy a který celý projekt zaštiťuje. Celkově míváme 14 hodin týdně přednášek a jednou za čas máme i něco navíc – třeba celou sobotu na CUGG. Témata přednášek jsou opravdu bohatá, zatím jsme tak měli možnosti vyslechnout přednášky o duchovním životě, stvoření, životě v komunitě, kristologii, islámu či křesťanské etice. V neposlední řadě věnujeme mnoho času Bibli – nejen četbě, ale i reáliím, které pak mají napomáhat správnému výkladu Božího slova; každé pondělí, ráno i večer, máme dva na sobě nezávislé kurzy, kde objevujeme biblický svět. S otcem René-Lucem se zatím věnujeme převážně četbě Evangelii Gaudium (Radost z Evangelia), encyklice papeže Františka, která naráží na mnoho aktuálních témat, zejména ale pak nutnosti evangelizace světa, což se nás úzce dotýká.

Další nepostradatelnou součástí našeho života tady tvoří modlitba. Každé ráno a každý večer se společně celá komunita modlíme ranní a večerní chvály, při nichž dáváme prostor četbě Božího slova, zpívání žalmu, spontánní chvále i přímlovám... Každé ráno se taky modlíme naši vlastní modlitbu CapMissio, při níž prosíme o přimlovu nejen u Panny Marie, ale i u patronů naší školy, Jana Pavla II. a blahoslavené Marty Robinové. Až budeme zabydlení v našem novém domově, budeme moct taky začít každodenní Lectio Divina, na které bohužel zatím nenacházíme prostor kvůli přesunům a provizornímu bydlení. Každý den, kromě pondělí, máme možnost slavit mši svatou. Mimo čtvrtky a soboty, kdy se jedná o vyložene komunitní mši, chodíme na mši svatou ve farnosti svaté Bernadetty. Myslím, že je to dobře nastavené, protože tak nezažíváme pouze mše, které jsou obohacené duchem naší komunity, ale máme možnost více se dotýkat reality dnešní církve a účastnit se mší, kde téměř jediní mladí jsme my, mší, které nejsou hudebně doprovázené a kam přichází lidé často jen poskrovnu... Jedná se skutečně o prosté mše, ale mně osobně zatím přinášejí velmi mnoho: právě v tichu a prostotě je pro mě totiž setkání s Kristem nejsilnější a nejbližší. A jsem Pánu za tyto mše opravdu moc vděčná!

Stejně tak jsem mu ale vděčná i za nedělní mši svatou, která je věnovaná především studentům a kde se navečer setkává až čtyři sta lidí z farnosti. Můžeme tak každou neděli prožít mši svatou ve velmi živém společenství, které tato farnost nabízí, a potkat mnoho nových lidí. Právě po této mši máme taky prostor postupně začínat naše misie – jeden z hlavních důvodů, proč jsme tady. Protože na večerní mši přichází opravdu hodně mladých, hned po ní následuje malé „posezení“, kde se každý týden schází asi 40-50 studentů. Nejen že naše komunita pomáhá s přípravou, ale především jsme zde každý týden, abychom se seznamovali s ostatními mladými, mluvili s nimi o běžných věcech, ale zároveň je i zvali na různé akce farnosti, povzbuzovali je ve víře... I když se totiž jedná o věřící studenty, často velmi zoufale hledají místo, kde by mohli více zapustit kořeny a sdílet svou víru, kterou je někdy tak těžké udržet, když kolem sebe člověk nemá společenství, které by ho v tom podporovalo. Naše komunita je rovněž zapojená v modlitební skupině Talithakoum, která se schází každou středu na večer chval. I po nich následuje malé posezení, kterého se účastníme každý týden a kde stále potkáváme nové tváře. Ačkoliv se tedy nejedná přímo o evangelizaci zcela nevěřících lidí, pokládám tyhle večery za hodně důležité a už teď vidím jejich plody. Mám pocit, že často už jen při prvním kontaktu s druhými, kdy vysvětluji, co přesně je CapMissio a proč jsem se rozhodla být tento rok tady, svědčím o mém vztahu s Bohem a ne málo mladých je tím dotknuto.

Angažujeme se tedy zatím především ve farnosti svaté Bernadetty, účastnili jsme se farního dne, výletu s mladými pracujícími, jednodenní pouti s mladými z celé diecéze... Je to takový první krok našich misí, který nás, doufáme, zavede dál k mladým, kteří hledají Boha, aniž by si toho byli vyložene vědomi. Co se dalších misí týče, bohužel jsme je zatím ještě nemohli začít v plné míře, a to zejména kvůli komplikacím se stavbou našeho domu; protože muselo naše vedení trávit mnoho času starostmi spojenými se stavbou, zbylo pak méně času na přípravu misí. Když začíná něco nového, nemůže to být hned dokonalé... Misie se nicméně chystají a asi za týden bychom měli například navštívit maturitní třídu na jedné střední škole.

K příležitosti slavnosti Všech svatých, na který je ve Francii volno, jsme se společně vydali (nás osm a otec René-Luc) na týdenní pouť, Holy Tour de France. Modlili jsme se v pokoji blahoslavené Marty Robinové, patronky naší školy, která žila v Châteauneuf de Galaure a která prožila celý svůj dospělý život připoutaná na lůžku kvůli nemoci, která ji prakticky celou paralyzovala. Protože ale našla hluboký vztah k Bohu, dokázala tak ve své nemoci najít smysl a byla pro celé své okolí požehnáním a povzbuzením. Bdí proto nad naší školou a pomáhá nám, abychom dokázali žít sjednocení s Kristem. Navštívili jsme také dvě místa zjevení Panny Marie: Notre Dame de Laus, kde se Panna Maria pravidelně zjevovala mladé pastýřce

Benoîte, a Notre-Dame de la Salette, kde se vysoko v Alpách zjevila dvěma pastýřským dětem. Procházeli jsme se po místech, kde žil, kázal a zpovídal Jan Maria Vianney, farář arský, patron všech farářů. Život tohoto světce mě opravdu oslovil; měla jsem to štěstí, že jsem Ars už jednou navštívila, ale Jan Maria Vianney mi toho stejně měl stále mnoho co říct. Jeho blízkost Kristu, jeho pokora a služba farnosti až do úplného vyčerpání svědčí až do dneška o jeho hluboké oddanosti Bohu, jak ostatně vyjadřuje i jedna z modliteb, jejímž autorem je sám farář arský: „Miluji Tě, můj Bože, a toužím Tě milovat až do posledního dechu svého života.“ Jako komunita jsme měli to štěstí, že jsme mohli slavit mši svatou v bazilice v Arsu, přímo u těla Jana Maria Vianneye, které je zázračně zachováno. Mohli jsme mu tak svěřit všechny naše problémy, naše misie, pochyby... Řekla bych, že to byl pro každého z nás opravdu hluboký zážitek. Pouť jsme zakončili ve Venasque, kde jsme uctili památku svatých Louis a Zélie Martinových, rodičů svaté Terezie z Lisieux. Jejich ostatky totiž putovaly rovnou z Říma, kde byli Louis a Zélie 18. 10. 2015 svatořečení jako první manželský pár v historii církve, a cestou se zastavily ve Venasque, kde sídlí komunita Notre-Dame de Vie. Účastnili jsme se tak spolu s několika dalšími sty lidí krásného večera, který začal mší a byl zakončen modlitbou u ostatků manželů Martinových a jejich dcery, Terezie, a taky možností přijmout svátost smíření nebo požehnání od mnoha kněží, co zde byli. Byl to opravdu nádherný večer plný milostí, během kterého jsem silně pociťovala, jak nás rodina Martinových provází a povzbuzuje svým svatým příkladem života.

Kromě těchto výjimečnějších okamžiků, jako byla naše pouť, zažíváme ale spoustu běžných věcí, které nás vrací do normálního života. Dvakrát týdně je na programu komunity sport, a protože máme mezi sebou učitele tělocviku (Jonatan), můžu vás ujistit, že nás rozhodně nešetří! Každé pondělí běháme nebo posilujeme, čtvrtky věnujeme spíš skupinovým sportům jako je rugby nebo volejbal. Minulý víkend jsme strávili sbíráním a sekáním dřeva do našeho budoucího krbu. Vidím to jako velkou výsadu, že budeme mít krb, a tak moc oceňuju, že až se kolem něj všichni spolu shromáždíme, budeme moct vzpomínat i na tu společnou námahu, kterou jsme zažili, když jsme se starali o dřevo na zatopení. Tento víkend, 13. - 15. listopadu, jsme měli první víkend v rodinách, které máme za rok celkově tři. Kromě tří týdnů prázdnin jsou tyhle víkendy další příležitostí, jak si trochu odpočinout od komunitního života a hlavně jet navštívit svou rodinu. Protože je má rodina ale poměrně daleko ☺ a jezdit do České republiky na víkend by moc nemělo cenu, nabídla mi jedna z holek v naší komunitě, Sarah, abych víkend strávila spolu s ní u nich doma. Sarah bydlí v regionu Ardèche, a tak jsem mohla poznat nejen další kout Francie, ale hlavně celou její rodinu a farnost, kde mě na ten víkend přijali až

s neuvěřitelnou vlídností. Vracím se tedy odpočinitá a nachystaná na vše, co nám další týdně v CapMissio přinesou!

Závěrem bych Vám všem ještě jednou moc ráda poděkovala. Ten čas, co jsem tady, je pro mě osobně opravdu časem zcela jedinečným a mimořádným časem velkých milostí. Cítím, že mám možnost skrze modlitbu, studium i komunitu růst k Bohu čím dál tím víc, a s tím přichází i velká chuť mluvit a svědčit o Něm. A tak Vám z celého srdce děkuji, že mě v tomhle projektu podporujete. Už teď vidím, že nese velké plody, a jsem si jistá, že to bude pokračovat. Děkuji vám taky za všechny vaše modlitby. Nesu Vás v těch svých každodenně a snažím se modlit za vše, co byste tak mohli potřebovat... Neváhejte mi proto napsat, pokud se zrovna potýkáte s něčím konkrétním, za co je potřeba se modlit – moc ráda budu Pánu předkládat i jednotlivosti, které vás nějakým způsobem tíží. Doufám, že jsem Vám tímto dopisem aspoň trochu osvětlila, jak tu vlastně žijeme. Za pár měsíců se ozvu zase! Kdybyste si přáli dozvědět se o naší komunitě něco více, můžete se podívat na naše stránky: www.capmissio.com (které jsou ale francouzsky) anebo se připojit na Facebooku, kde občas přidáváme i nějaké fotky z toho, co aktuálně prožíváme. A pokud mi budete chtít napsat jen tak, třeba něco o tom, jak se máte vy, neváhejte, budu moc ráda!

Ještě jednou velké díky Vám všem.
V modlitbě s Vámi,

*Katka
Katerina.cajzlova@gmail.com*

Duchovní obnova farnosti

se stala již tradiční podzimní velmi milou a záslužnou akcí pro naši farnost.

Letos se uskutečnila ve dnech 19. – 22. listopadu.

Vnímám ji jako čas milosti Bohem nám darovaný a čas, který můžeme my strávit s Bohem.

Letošní duchovní obnovou nás provedl otec Josef Novotný, spirituál na Petrinu (koleji pro studenty), mladě vyhlížející, avšak s mnohými životními zkušenostmi již za sebou.

Motto: „Ovoce Ducha Božího je láska, radost, pokoj...“
(Gal 5,22)

Sešli jsme se ve čtvrtek při večerní mši svaté, abychom si vyprosili požehnání a dobrou půdu pro zasévané semeno – Boží slovo.

Každý den jsme ráno začínali mší svatou a večer jí opět den končili.

V pátek a v sobotu jsme adorovali před vystavenou Nejsvětější svátostí a obdrželi svátostné požehnání.

Sobota též patřila prosbám za nemocné. Mnoho z nich přijalo Svátost pomazání nemocných.

První přednáška - čtvrtek večer, po mši svaté:

Úvod do duchovní obnovy

Co od duchovní obnovy očekávám?

Co jsem pro to ochoten obětovat? Kde má Bůh v mém životě místo?

Jak prožívám vztah s Bohem?

Ztiš se a naslouchej Božímu hlasu.

Duchovní obnova je obnovením vztahu s Bohem: služba Bohu, chválení Boha, odevzdání celého mého života Jemu. Naladme se na Boha, jako se ladí rádio a poslouvejme, co nám chce říct.

Tak jako se učíme cizímu jazyku, tak se musíme naučit vnímat i promlouvání Boha k nám. Bůh k nám mluví v událostech života, prostřednictvím druhých lidí, v našich myšlenkách (které však musíme rozlišovat), v Božím slově...

Podobenství o rozsévači (Mt 13, 1-9) nám napoví více ...

V dnešní době jsme zahlceni hlukem a máme strach z ticha. Proč?

V tichu objevujeme pravdu o sobě a zjišťujeme, že nejsme dokonalí.

Těž se nám vynořují věci z minulosti. Uvědomujeme si, že to, jak žijeme, není v pořádku.

Nechceme slyšet, kolika lidem jsme ublížili.

V tichu si uvědomujeme pravý stav věcí a též vnitřní zranění, která jsme chtěli potlačit.

Kdo chce slyšet Boha, musí být v tichu!

Na naší svatosti pracuje Duch svatý. Dovolme Mu tuto práci. Otevřme se Mu!

Pokud nečekáme zážitek s Bohem, tak ho mít nebudeme...

Použijme všechny prostředky, které jsou nám nabízeny: Mše svatá - nekrvavá oběť Pána Ježíše, Eucharistie – potrava pro duši i tělo na cestě životem, četba Bible – slova samého Boha...

Přijímejme od Boha dobré a neodmítejme zlé. Bůh je přítelem člověka. S přítelem se rádi setkáváme. Máme si s ním o čem povídat. Je dobré si udělat na přítele čas. Příteli se dá vše říci, protože mu důvěřujeme a můžeme od něho očekávat pomoc v nouzi.

Jak snadné, jak potěšující...

Druhá přednáška – pátek ráno, po mši svaté:

Pokoj

„Pokoj vám!“ zněl radostný Ježíšův pozdrav. Poselství Velikonoc.

Shalom ve Starém zákoně znamená bezpečí, dostatek potravy, nerušený spánek, vítězství nad nepřáteli... Tím vším Hospodin svůj lid obdarovává. Hospodin je ten, který se stará...

V Novém zákoně je Mesiáš nazýván knížetem pokoje. Učedníci, kteří uvěřili v Pána Ježíše, zažívají nepřítelství od lidí, ale ve svém srdci mají pokoj...

Já můžu mít svůj vlastní pokoj, můžu mít od všech a všeho pokoj, žít ve vlastní lhostejnosti, klidu a pohodlí...

My křesťané však toužíme po pokoji, který nám tento svět nemůže dát. Je jím spolehnout se na Boha, touha po nebi - po životě věčném. Pozvěme Pána Ježíše do svého života, každodenních starostí i radostí.

Naučme se žít s Ježíšem a Jeho způsobem života.

Pane, daruj nám svůj pokoj!

Musíme pro přijetí pokoje vytvořit vhodné podmínky – zřeknout se zla a odstranit hřích ze svého života.

Dříve hřích naháněl lidem hrůzu, jako dnes rakovina.

Uvědomuji si závažnost hříchu?

Proč mám mít strach z hříchu?

Mnozí si myslí, že je to jen porušení pravidel. Ale hřích je zhoubný, protože ničí přátelství s Bohem i s lidmi.

Neměň druhé, ale sebe!

Pokoj není možný bez odpuštění. Odpuštění uzdravuje mne i druhé.

Žijeme-li v pokoji, jsme přitahováni Božím milosrdenstvím.

Modli se a nechej vcházet Boží pokoj a Jeho vůli do sebe.

Bohu můžeme důvěřovat, dávat mu svoje obavy a strachy.

Boží pokoj nám svět nemůže dát, ale ani vzít.

Co mi bere pokoj v srdci?

Uvědomuji si závažnost hříchu?

Komu jsem neodpustil?

Přináším pokoj mezi lidi tam, kde žiji?

„Stále pamatuj na Boha a z tvé duše se stane nebe...“

Třetí přednáška – pátek večer, po mši svaté:

Láska

Nemusím cítit ke všem lidem sympatie. To ovšem neznamená, že je nemůžu mít rád.

Svatá Terezie od Dítěte Ježíše cítila odpor vůči jedné osobě. Rozhodla se k ní chovat dobře, usmívat se na ni, prokazovat jí dobro. Byla tak přesvědčivá, že jí její rodná sestra řekla, že takto nemá ráda ani ji...

Tomáš Akvinský říká, že láska je vůle, která chce dobro. Pokud se dokáže zapřít, nastupuje rozum a vůle na to pravé místo.

Dívej se, co druhý potřebuje, co je pro něj nejlepší. „Chod v jeho mokasínách,“ říkají indiáni.

Opravdová láska se nebojí ani odmítnutí.

Mějme lásku k Bohu, k bližnímu i k sobě:

I. Milujme Boha celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí!

Zachovávejme přikázání!

II. Ten, kdo miluje Boha, ať miluje i svého bratra.

1. **Láska bratrská** vychází z toho, že máme společného Otce.

Proto miluj lidi chudé, lidi zdravotně znevýhodněné, lidi na okraji společnosti, nepřátele, ty, kteří tě urážejí a zrazují tvou lásku. Nenechej se odradit!

2. **Lásku přátelskou** mají k sobě lidé, kteří si navzájem přejí dobro. (Tomáš Akvinský)

Je vzájemná, protože přátele si vybíráme. Neuzavírejme se před lidmi.

3. **Láska manželská** se týká jednoho člověka a má trvat až do smrti.

4. **Láska k dětem, k rodičům** má moc měnit lidi k lepšímu. Tahle láska se nevzdává, nevidí v druhém konkurenta a není příčinou porážky druhého člověka.

Opakem této lásky je lhostejnost: je mi jedno, že existuješ.

III. Láska k sobě samému

Sv. Augustin říká: „Nauč se milovat sám sebe.“

Kdo nezná svoji velikost, cítí se ohrožen a zakouší žárlivost vůči druhým, izolaci, podezřívavost, agresi, též příliš kritizuje své bližní.

Jsme milované Boží děti! Jsme Bohu milí!

Láska k sobě je úkolem i ctností.

Ale první a nejdůležitější přikázání je: „Miluj Pána Boha svého celým svým srdcem a celou svou myslí.“ Mám skutečně Boha na 1. místě? Co mi překáží v lásce k Němu? Vůči jakým lidem jsem lhostejný a proč?

Přijímám se takový, jaký jsem? Přijímám se správným způsobem?

Přijímám život takový, jaký je?

Dejme si toto přikázání lásky – výzvu pro život – před oči, do srdce, do sepjatých dlaní...

A mějme rádi Boha, sami sebe i sebe navzájem!

Čtvrtá přednáška – sobota ráno, po mši svaté:

Radost

Z čeho všeho se dokážeme radovat, jsme-li zahlceni konzumní společností a jejími lákadly...

Na čem všem lpíme? Na věcech, vztazích... A pak se divíme, že žijeme ve strachu.

Radost očekávání je tou nejlepší věcí v životě člověka.

Když něco vlastním, už se z toho přestanu těšit.

Ukazujeme navenek radostnou tvář z toho, že máme slíbenou věčnou radost v nebi?

O radosti se v Bibli píše více než 300 krát.

Bůh chce, abychom byli radostnými křesťany.

Člověk je totiž stvořen pro radost, ne pro smutek.

Papež František říká: „Křesťané jsou muži a ženy radosti!

A přesto vidím obličej, které se spíše podobají nakládané feferonce!“ Máme zvěstovat evangelium – radostnou zvěst – radostným životem.

Jsme milované Boží děti!

Křesťan může plakat, ale přesto nesedí v koutku, a jde dál...

Kdo se raduje, umí být vděčný...

Kdo je vděčný, ten se raduje...

I kdybys měl mít z nadcházejícího dne obavy, jistě prožiješ i hodně dobrého.

Každý den si připomeň, co dobrého tě potkalo, a buď Pánu vděčný!

I ten, kdo všechno ztratil, dokáže být radostný, protože je svobodný...

Rozdávej radost druhým!

„Radujte se stále v Pánu!“ (Flp 4,4)

„Bez přestání se radujte!“ (1 Tes 5,16)

„Neboť ani oko nevidělo, ani na lidskou mysl nevstoupilo, co Bůh připravil těm, kteří Ho milují.“ (1 Kor 2,9)

Umíme si představit, koho všeho v nebi potkáme? Radujme se a těšme se!

Pátá přednáška – sobota večer, po mši svaté:

Modlitba

Rozhovor, touha s někým být, potřeba se podělit o zážitky...

Jsme to my, kdo modlitbu potřebujeme.

Mnozí z nás, přestože s Bohem žijeme, se modlitbě vyhýbáme. To samé se nám děje vůči práci, studiu, svátosti smíření...

Horolezci ve vysoké nadmořské výšce ztrácejí chuť k jídlu a do jídla se musí nutit, aby přežili.

Modlitba je potravou pro naši duši... Neztrácejme k ní chuť...

Co je důležitější - modlitba nebo skutky?

Za skutky budeme souzeni.

Pro koho sloužíš svým bližním? Pro Ježíše!

Ale Ježíš nepotřebuje naše činnosti. Potřebuje nás samotné!...

Matka Tereza z Kalkaty nabádala své sestry v těžkých chvílích, kdy byly velmi unavené, aby nezapomínaly na

modlitbu a na adoraci, ale byly ještě horlivějšími.
Modlíš se jen, když se něco ve tvém životě hrouťí?
Jak pochopíš bez modlitby smysl událostí?
Projevem víry v Boha je pozvednutí své duše k Němu.
Bůh chce od nás slyšet pravdu o tom, jak se cítíme...
Každý z nás chválí svého Pána jiným způsobem, sobě specifickým (četba Písma svatého s rozjímáním, modlitba svatého růžence, mše svatá, adorace před Eucharistií, střelné modlitby, chvalozpěvy, díky, meditace...) V Knize žalmů král David vyléval své srdce před Hospodinem...
Žalm 22: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?...“
modlitba Syna Božího.
Žalm 74: „Bože, zanevřel jsi na nás natrvalo?...“
Kniha Job je svědkem rozhovoru s Hospodinem v době velkého utrpení...
Jeremiáš - prorok, člověk osamělý, vystavený nepochopení, nachází útočiště u Hospodina.
Nemusíme mnoho mluvit... Můžeme se nechat svým Pánem něžně obejmout... I modlitbě je ale potřeba se učit. Důležité je však vytrvat v ní i v daném předsevzetí.

S lehkostí a radostností plynul požehnaný čas...
Zasejme semeno duchovní obnovy do úrodné půdy, aby vzešlo a přineslo užitek mnohonásobný...
Sešli nám, Pane, svého Svatého ducha, aby nás změnil a my toužili být svatými!
Upevni, Pane, co jsi v nás započal!

Na podkladě zápisků jáhna Marka zpracovala SG

BŮH JAKO KŘEHKÉ DÍTĚ

Do tohoto tvrdého světa vstupuje laskavé a křehké dítě Ježíš. Přichází osvobodit člověka od všech trablů, nenávisti a roztržek. Boží Syn nám ukazuje, že je nadějí, že navzdory všem obtížím vzejde nakonec v lidských srdcích pokoj.
Ptala jsem se děti ve Zpěváčku, jestli je Ježíš králem, a děti mi odpověděly: „Ano!!!“
„Pak je mi tedy divné, proč se narodil tak chudý. Co myslíte?“ pokračovala jsem. S touto otázkou si děti nevěděly rady, ale začaly vymýšlet, čím by Ježíška v jeslích obdarovaly: „Já bych Ježíškovi přinesl deku.“ „Já bych Ježíškovi přinesla peřinu.“ „Já bych přinesl hračky a polštář!“

JEŽÍŠ PŘICHÁZÍ I K TOBĚ

O Vánocích se živý a všemocný Bůh z lásky stává zcela malým a slabým. Stvořitel se vydává svému stvoření, aby mu dokázal: „Podívej se, nechci ti způsobit nic zlého. Přicházím k tobě s prázdnými rukama a budu v tobě růst jen tak rychle, jak ty to dovolíš. Jsem Bůh, který se stal člověkem. Nejsem schopen ti učinit cokoliv zlého.“

JE ZDE MÍSTO I PRO TEBE

Kristus přichází na svět a čeká. Čeká i na tebe. Za podobou dítěte Ježíše je velké tajemství: Bůh chce být i tobě docela blízko! Nikdo tě k jesličkám nenutí. Ale je zde místo i pro tebe. I zde se můžeš ve svém srdci setkat s Bohem. Naplnění a záchrana, které zde v jeslích začínají, jsou určeny i pro tebe.

DVEŘE TVÉHO SRDCE

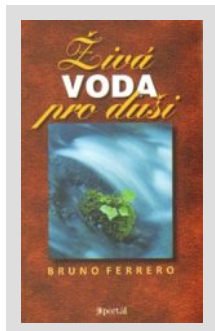
Bůh není někde daleko, vzdálený. Není někde nahoře. On je mezi námi a s námi. Přišel na svět viditelně jako bezmocné dítě, dýchal náš vzduch, nosil naše oblečení, jedl naše jídla. Stal se bratrem všech lidí a nyní klepe i na dveře tvého srdce. Touží se setkat i s tebou.

*Narodí se nám dítě, bude nám dán syn,
na jehož rameni spočine vláda, a bude mu dáno jméno:*

*“Divuplný rádce, Božský bohatýr, Otec věčnosti,
Vládce pokoje.” (Bible, prorok Izajáš 9,5-6)*

BETLÉMSKÝ VLK

Kdysi dávno žil nedaleko Betléma vlk. Pastýři z něj měli velký strach a bděli celou noc, aby před ním uchránili svá stáda. Drželi stráž, takže se vlk z výpravy pokaždé vracel s hladem, prázdným břichem a pořádným vztekem.

Jedné zvláštní noci najednou zazářilo světlo a všude kolem byla slyšet hudba. To zpívali andělé. Právě se narodilo dítě. Maličký růžový uzlíček, takové mrně.

Vlk se nestačil divit, jak je možné, že se všichni ti obhroublí pastýři rozeběhli na to dítě podívat. „Takové pozdvižení pro jedno lidské mládě,“ říkal si. Ale byl zvědavý, a protože měl hlad a myslel si, že by se mu cestou mohlo nějaké to sousto pošťestit, tiše pastýře zpozvzdálí sledoval. Když uviděl, že vešli do chléva, zastavil se a čekal ve tmě.

Pastýři nesli dary. Pozdravili muže a ženu a uctivě se poklonili právě narozenému dítěti. Pak zase odešli. Když muž se ženou osaměli, usnuli únavou.

Vlk opatrně proklouzl do chléva. Nikdo si ho nevšiml. Jen to dítě. Otevřelo oči dokořán a prohlíželo si dlouhý čenich, který se k němu přibližoval. V pootevřené tlamě byly vidět jeho ostré zuby a jazyk rudý jako krev. Štěrbinky očí hrozivě svítily. Ale nezdálo se, že by se ho dítě bálo.

„Toho bych spolkl celého najednou,“ pomyslel si vlk. Jeho horký dech zavanul až na dítě. Vlk napjal svaly a připravoval se k útoku.

V tom okamžiku mu dítě maličkou ručkou něžně přejelo po čenichu. Poprvé v životě jeho drsnou a rozcuchanou srst někdo pohládl. A hlasem, jaký vlk ještě nikdy neslyšel, mu dítě řeklo: „Mám tě rád vlku.“

Tehdy se v temném betlémském chlévě událo cosi neuvěřitelného. Vlčí kožich spadl na zem jako odložený plášť. Místo vlka tam stál člověk. Skutečný člověk z masa a kostí. Padl na kolena, políbil dítěti ručky a chvíli se tiše modlil.

Potom muž, který býval vlkem, vyšel se vztyčenou hlavou z chléva a hlásal celému světu: „Narodilo se božské dítě, které vám může darovat skutečnou svobodu. Mesiáš je tu! Mesiáš vás promění!

(z knihy Bruna Ferrera *Živá voda pro duši*)

PŘEČTĚTE SI:

Tentokrát nabízíme k přečtení knihu, která věrně koresponduje s rokem Božího milosrdenství. Je to **DENÍČEK** Faustyny Kowalske.

Knih je celoživotním svědectvím nedávno kanonizované polské sestry. Pán si ji vyvolil, aby lidem v naší době připomněla poselství o jeho milosrdenství, které je podle písmá nesmírný poklad. Už v prvotní církvi měli apoštolové za úkol hlásat křest a odpuštění hříchů, které Bůh uděluje pro spasitelné umučení svého Syna. V každé době během svých dějin byla církev věrná tomuto učení, které patří ke stěžejním pravdám, o něž se opírá křesťanská víra. „Milosti Boží je ke spáse nevyhnutelně potřeba.“ Dnes, kdy přes všechn rozmach jsme svědky rafinovanějšího sobectví a nelásky mezi lidmi, doprovázeného současně tak nepochopitelným zanedbáváním svátosti smíření, nás sám Pán vybízí, abychom se s ním smířili a prokazovali milosrdenství vůči svým bližním. Proto je Boží milosrdenství skutečně pravým a nejcennějším pokladem lidstva, jímž Bůh člověka od počátku provází, zatímco člověk ve svém celku snad ani nechápe sám sebe a smysl své existence. Ani dnes nemůže obnova lidstva, po které všichni tolik toužíme, začít jinak než tím, že se k nám Bůh snižuje a pomáhá nám v naší nouzi. Vždyť on „ponižené povýšil, hladové nasytil dobrými věcmi“. A je stále s námi v celých dějinách a vede všechno k Otci.